Angyalom Angela

EYSAN MATHEWS

Angyalom Angela

Eysan Mathews

Publio Kiadó

2013

Minden jog fenntartva!

Prológus

A Föld légköre lehűlt. Nem sokan maradtak, de az üldözésnek nincs vége. A lelkekért való küzdelem a bolygó történetének legnagyobb háborúja volt. A nagy pusztulás után most harc folyik az élelemért, a vízért, a biztonságért. A légkör szennyezet, enyhén savas, de még elviselhető. Sok helyen elégett a föld és folyékony fémtavak bugyognak az éltetőerővel telt termőtalaj helyén. A hátramaradottak földbe vájt lyukakban élnek, mint az állatok. Ábrándokkal és régi emlékekkel teli fejjel feküdtem a porban, kezdtem bánni, hogy ide tartozom. Egyszerűbb volt a fekete sereghez kerülni, de hatalmas árat fizettek érte az emberek, a lelküket adták azért a nyomorult jelért. Azt hazudták, hogy a hozzájuk tartozóknak lesz a legjobb, mindenük meglesz, de végül nem lett belőle semmi. Én tizenhét évesen rekedtem itt. Emlékszem a technikai fejlődés csúcsára jutott el az emberiség, amikor döntésre kényszerítették a bolygó lakosságát.

Nyolcszáz évvel ezelőtt

A tizenhatodik születésnapom reggelén álmosan dörzsöltem szemeimet, miközben a fürdőszoba felé vettem az irányt. Az ébresztőóra akkor kezdett csörögni, amikor mozgásomban erőteljesen korlátozva, antikszoborként ültem a vécén. Szokásos jelenet volt ez, de én semmiből sem tanultam. Megmostam az arcom, a fogam, majd visszavánszorogtam a szobámba, hogy előrángassak a szekrényemből egy enyhén meggyűrődött pólót és egy nadrágot. A ruháimat kétféleképpen lehetett osztályozni, enyhén gyűrt és nagyon gyűrt. Néha zavart, de mégsem szerettem rendet tartani. Az ablakomhoz mentem, hogy kinyissam. A Nap szikrázón sütött és a levegő már kora reggel perzselt. Épp bedobtam a könyveimet a hátizsákomba, amikor anya hangja süvített föl az emeletre:

- Kisfiam, ugye tudod, hogy ma is el fogsz késni?!

- Tudom, tudom, sietek. – Válaszoltam unott hangon.

Lementem a konyhába, felkaptam az uzsonnámat a konyhapultról, anya egy puszit nyomott a homlokomra, és már száguldottam is kifelé az ajtón, mert az iskolabusz hangját már lehetett hallani. Ahogy a buszon zötykölődtem, furcsa érzésem támadt. Ma nem volt kedvem a haverokkal viccelődni, hiába kértek, hogy üljek melléjük.

- Shane, mi bajod? Ne szórakozz már! Gyere!

Kényszerűen mosolyogtam és intettem feléjük, hogy nincs velük semmi bajom, csak hagyjanak most békén. Én sem értettem ezeket a hangulatváltozásokat, amik már néha nekem is terhesek voltak. Azt hallottam, ez a hangulatingadozás a korommal jár, de számomra furcsa volt, hogy a többieket mégsem érintette ennyire.

Vagy csak nem tudtam róla, mert persze a kínjairól senki sem szeret túl sokat beszélni. A buszon nagy zaj volt, mindenki vidáman nevetgélt. Ahogy a suliba értünk és szálltunk le a sárga buszról, megpillantottam Angelát, amint épp közeledik a bejárathoz. Őt mindig az anyukája hozza iskolába. Különleges lány volt, kissé zárkózott, de mégis mindenkivel nagyon kedves. Tavaly érkezett Európából. Addig Párizsban élt. Több nyelven jól beszélt, intelligens, és nagyon csinos, szép arcú lány volt. Sokan irigykedtek rá, mert mindig divatosan öltözködött és valamiért nagyon különleges volt. Senki sem tudta, mi a titka, de nagy vonzereje volt, az egyszer már biztos. Engem is a hatalmába kerített, de mivel pontosan tudtam, hogy Angela már mennyi fiút elutasított, így teljesen biztos voltam abban, ha közelednék felé, nekem is hasonló sorsot szánna.

- Szia Shane! – Köszönt rám Angela.

Most először köszönt, eddig sohasem vett észre. Annyira zavarba jöttem, hogy nem jött ki hang a számon, és csak bambán bólintottam, miközben a bokámig vörösödtem. Nagyon szégyelltem, hogy fiú létemre ilyen pirulós vagyok, ez sok mindenben akadályozott. Egy éve bámulom Angelát, és titokban róla ábrándozok. Tudom, sok haveromnak tetszik, de különlegessége miatt csak kevesen mernek közeledni hozzá. Azt tudom róla, hogy senkivel sem akar járni. De akkor miért köszönt nekem? Jól körbenéztem és láttam, senki sem áll mellettem, vagy mögöttem, tehát biztosan nekem köszönt. No meg rám is nézett, egyenesen a szemembe és a nevemen szólított. Míg haladtam az iskola folyosóján, addig folyamatosan ezen járt az eszem, majd beléptem az osztályba, ahol a szokásos zaj fogadott.

- Shane, Shane! Megcsináltad a matek házit?

- Mit? Volt? – Álltam meglepetten az osztályterem közepén.

- Ah, pedig rád számítottunk!

Igen, általában lehetett is rám számítani, de ez most tényleg teljesen kiment a fejemből. Az órákon elhangzottakat zavaró külső zajként éltem meg, s a teremben az osztálytársaim és a tanárok is valami furcsa homályba burkolóztak. Semmi máson nem járt az eszem csak Angelán. Köszönt. Nem győztem magam előtt újra, és újra lepörgetni azt a reggeli 2 másodpercet.

A hatodik óra után, a megszokott rutinnal az ebédlőbe készülődtünk.

- Jöttök fiúk? – Kérdezte kedvesen Judit, aki jó fej lány volt és tudtam róla, hogy tetszem neki.

- Jó, mehetünk. – Feleltem kissé mosolyra görbített szájjal. Nem akartam megbántani, de megmondani sem mertem, hogy nem az esetem. Emlékszem, amikor egy osztályba kerültünk, állandóan követett a barátnőjével. Egyszer még a baseballedzésre is utánam jöttek. Úgy tettem, mintha észre sem vettem volna őket, ahogyan a fák mögött bujkálnak. Igazán cikkinek tartottam ezt a nagy nyomulást. Vannak haverjaim, akiket nem zavar, ha a lányok kezdeményeznek, de én nem igazán bírtam az ilyenfajta erőszakosságot.

Judit, Rachel, Fich, Maverick és Tom társaságában elindultam az étterem felé, ami a földszinten volt. A mi osztályunk ebben az évben az első emeleten kapott termet.

- Hé, Judit, van már barátod? – Üvöltve kérdezte Fich, hogy biztosan mindenki hallja.

- Mit érdekel az téged? – Válaszolt neki vissza.

- Csak arra gondoltam, összejöhetnétek Shannel.

- Neked ahhoz semmi közöd, hogy kivel jövök össze! – Vágtam rá gyorsan, mielőtt még Judit valami butaságot válaszolna. Kissé ostoba lány volt, ezért bármi kitellett tőle.

- Jól van, fel ne kapd már a vizet, csak vicceltem! – Mentegetette magát Fich.

- Ok. – Ennyivel méltattam a lökött dumáját.

Beléptünk az étterembe, s azonnal jobb kedvem lett, mert megpillantottam Angelát. Mosolygósan egyedül ült az asztalnál, miközben kavargatta az ebédjét. Beálltunk a sorba. Mind az öt osztálytársamat magam elé engedtem, hogy én kaphassam meg az ebédet utoljára. Nem véletlenül tettem így. Miután ők már egy asztalnál ültek, rám várva én összeszedtem minden bátorságomat és remegő kézzel vittem Angela felé a tálcámat. A tányérok összekoccantak és lépéseimet kísérve ritmikus hangot adtak. Ezt a zenei aláfestést nem akartam, de nem tudtam leállítani. Fichék s zeme majd kiesett, de legalább - gondolom, az előző jelenet miatt - egy szót sem mertek szólni.

- Szia Angela! – Köszöntem elcsukló hangon.

- Szia! – Mosolygott rám.

- Ebédelhetek veled?

- Persze! – Miközben fekete szeme rám szegeződött és varázslatos tekintete két remegő kezemig hatott, mert ekkor hirtelen megnyugodtam.

- Örülök, hogy tudod a nevemet. – Motyogtam.

- Te is az enyémet! – Vágott vissza hirtelen.

- Megszoktad már Malibut? – Mert hát azt sem tudtam, mit kérdezzek tőle.

- Persze, nagyon szép minden, és az idő is csodálatos. Párizs jóval hűvösebb és a tenger is messzebb van.

Furcsa érzés fogott el, mintha megváltozott volna az életem. Ettől a különös izgalomtól, vagy mitől, amit még sosem

tapasztaltam elhomályosodott a tekintetem, és az ebédlő zaja is kint rekedt valahol. Úgy beszélgettünk, mintha ezer éve ismernénk egymást. Izgalmas, de egyben megnyugtató is volt Angela társasága.

- Szép a neved, Angela! Olyan angyali, mint te. – Próbáltam valahogyan kedveskedni.

- Köszönöm, a szüleim ezt az egyetlenegy nevet választották ki. Nagy bajban lettek volna, ha fiuk születik! – Nevetett föl hangosan.